

tema lootus-dieft! Ideste, mina näen nüüd ka tema tõmmukaid pilufilmi kõrre wahelt wahtima — tule, juttuista minule idifi, mis Sina tead Im-hotepi tütrelehest Memphis linnast!” Ja tema talutas oma kallistest dispuu warjulise pösa alla.

„Thaiis oli,” jutustas Gotthold, „kõige kenam neiu wanas pyramiidi linnas ja oli oma onu-poja Nehho, Aapispreestri, kihlatud pruut. — Seal tuli üks suur õnnetus. Üks Tyfoni wõeras, kes kauge Saarde-Runingriigi saatetonnaga tulnud, tema film langes tõmmuka Thaiisi peale ja tema süda läks leelama, aga enne kui nemad wõeraste Jumalate maale põgeneda jõudsiwad — oli wist äraandja ärganud. — Niiluse laene, mis templi-linnast mööda kohas, paiskas ühe ruuge juuksetega furnuseha templi trepi peale. Üks hirmus asi oli sündinud, furnuseha läbi oli pühitsetud wesi roojaetatud — kas oli see üks mõrtsukategu, kas oli üks õnnetus? Ja kui kergest oli Jumalate wiha sütitatud, sest see oli just selle aea eel, kus Pealt-ja Alt-Egyptuse Issand wesiwärawat Niiluse wõtmega lahti teeb, kus Jisri peast till kufub, jõe pae-suma paneb ja otsjate hõiskamine eht otsjate leinamine läbi maa kostab. See oli üks paha täht! Pühad laesid ja loerad roomasiwad wingudes läbi templi, ka püha pull Aapis oli haiglane ja ei tahtnud süia; tema Preester Nehho läristas aga omad walged riided

Idhli ja oli ööd ja pääwad nuttes filmi maas. Būha pääwa lardeti rohlem kui teda oodati, ja juba oli nõuaks wõetud Niilasele tema harjunud ohwrit, üht ehtetatud neiu Preestri sugust, palluda — Thaiisi noorem õde Neesert oli selleks wälja walitud. — Kõledast auustatud neiu palwed ei aitanud ühtigi, kust pidi ka sedagi tema asemele leitama — kuidas kohkusiwad aga Preestrid ja naesed, kui lilledega ja wiljadega ehtetatud lawa peal kallimas ehtes tena Thaiis ilmus — kuldseist kettidest kättest ja jalgest nii lammitsetud, et tema waewalt ohwri-waagnat linni pidada suutis. — „Sina oled ühe Preestri pruut,” hüdsiwad hulgad, „Sind Niiluse Jumal ei taha!” — „Mina olen üks neiu, nagu see teine,” wastas tema uhkest, „ja minu õnn on Niiluses!” Keegi ei saanud tema jutust aru, kui aga üksi tema isa ja Aapispreester Nehho.

Pitt kohkutaw aeg tuli. Preestrite ühehäälsed, igawad laulud kostsiwad, ja lilled Thaiisi pea peal närtsiwad Tyfoni ägeduses. Wiimaks, wiimaks kerkis Niiluse wesi natuke; waljumini ja lāredamini kostsiwad Preestrite laulud, ja wahwa meelega largas Thaiis surma fiske. Keerutates õliwad ennast laened tema üle kofku ja tõusiwad ja tõusiwad, weeresiwad wahutates üle kallaste — püha till oli langenud — Jisri oli ohwrit-wasta